

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 6C/176/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414213613
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2015:6414213613.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci navrhovateľa: H. R., X.. XX.XX.XXXX, bytom R. F. Č.. XXX, v konaní právne zastúpený JUDr. Viktor Šurka, advokát, SNP 120, Žiar nad Hronom, proti odporcovi: A.. H. R., X.. XX.XX.XXXX, bytom R. F. Č.. XXX, v konaní právne zastúpený JUDr. Alžbetou Slašťanovou, advokátkou, Námestie Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, v konaní o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

II. Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť odporcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 218,76 Eur ich zaplatením právnej zástupkyňi odporcu JUDr. Alžbete Slašťanovej, advokátke, Námestie Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom žiadal navrhovateľ uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov, ktorými by došlo k rušeniu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX k. ú. R. F. ako rodinný dom súp. č. XXX a pozemky C-KN parcela č. 578/1 a č. 578/2 a jeho práv na ochranu osobnosti, najmä je odporca povinný nevstupovať do rodinného domu súp. č. XXX a na uvedené pozemky, nepremiestňovať zariadenie a ostatné hnuťelné veci vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve navrhovateľa v dome a nevyhotovovať rôzne záznamy o prejave osobnej povahy navrhovateľa.

Návrh zdôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností spolu s A. R. a obaja majú spoluvlastnícky podiel po jednej polovici. Aktuálne nehnuteľnosť obýva sám, nakoľko druhá spoluvlastníčka sa odsťahovala a vzala si všetky osobné veci. Táto však sporadicky chodí do domu v sprievode odporcu, ktorý spolu s ňou pri každej návšteve zasahuje do jeho vlastníckych práv, vstupuje a zdržiava sa tam bez jeho vedomia a súhlasu a po každej návšteve po ňom na dvore zostáva neporiadok - exkrementy po psoch, ohorky z cigariet, prázdne fľaše a v dome poškodený a poprehadzovaný nábytok, neumyté riady a poprehadzované osobné veci, ktoré mu vyhádzali na povalu, odcudzili stropné svietidlá a zničili skriňu. Napriek opakovanému upozorneniu nechávajú na dome počas dňa pootvárané okná, v dôsledku čoho v jesennom období bola v dome zima a vlhko a v lete zase okná pozatvárali a vôbec sa nevetralo. Odporca sa počas toho správa arogantne, hrubo mu nadáva a bez jeho súhlasu si o ňom vyhotovil zvukový záznam, ktorý bez jeho vedomia poskytol okresnému úradu. Neoprávnená prítomnosť odporcu je zdrojom napätia a konfliktov, pretože nerešpektuje jeho nesúhlas so vstupom na spoločné nehnuteľnosti a opakovane došlo v dôsledku toho k vzájomným potýčkam, ktoré boli predmetom priestupkového konania. Druhá spoluvlastníčka jeho žiadosť, aby zabránila prístupu odporcu do nehnuteľností ignorovala a vysmiala sa mu. Súhlas na to, aby odporca užíval predmet podielového spoluvlastníctva jej pritom nedal a nedošlo medzi nimi ani k dohode o hospodárení so spoločnou vecou. V takom prípade môže rozhodnúť len súd, no druhá spoluvlastníčka návrh nepodala.

Odporca žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť. Potvrdil, že občas sprevádzal pri návštevách domu svoju priateľku A. R., keď kosila, upratovala a vetrala a na jej požiadanie niekoľkokrát nakŕmil psov v kotercoch. Práve navrhovateľ a jeho brat S. R. sústavne vyvolávajú konflikty a nerešpektujú právo jeho priateľky dom užívať, o čom svedčia aj súdom nariadené predbežné opatrenia, pričom obaja boli uznaní za vinných zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustili voči nemu. Zdôraznil, že nehnuteľnosti neužíva a od konfliktov sa návšteve rodinného domu vyhýba.

Súd po vypočutí účastníkov konania a po oboznámení predložených listinných dôkazov zistil nasledovné:

V konaní nebolo sporným, že navrhovateľ je polovičným podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností spolu so svojou bývalou manželkou A. R., ktorá je priateľkou odporcu a ktorá má tiež podiel o veľkosti jedna polovica. V súčasnosti na tunajšom súde prebieha konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré ešte nie je právoplatne skončené.

Nebolo tiež sporné, že žiaden zo spoluvlastníkov nepodal na súd návrh čo sa týka úpravy užívania spoločných nehnuteľností.

Navrhovateľ pred súdom doplnil, že sa obáva chodiť domov, lebo nevie, čo ho čaká a návrhom smeruje k tomu, aby mal kľud a pokojné bývanie. Zopakoval tiež, že bývalá manželka s odporcom mu urobili určité schválnosti, vysťahovali mu veci na povalu a tak ďalej. Odporca chodil do nehnuteľnosti aj sám, raz prišiel za účelom kŕmenia psov. Práve preto došlo aj k incidentu, pri ktorom si ho odporca nahrával, na čo mu ale súhlas nedal. Odporca nemá do jeho nehnuteľnosti dôvod chodiť, nakoľko bývalá manželka tam už psy nechová.

Odporca aj vo svojej výpovedi potvrdil, že chodil kŕmiť psov, ale bolo to na požiadanie priateľky A. R.. Poprel, že by za sebou zanechával neporiadok, lebo on ani jeho priateľka nefajčia a preto žiadne ohorky z cigariet tam nezanechali. Do domu vtedy nevstupoval, v podstate bol v ňom tri krát kvôli tomu, že si tam jeho priateľka bola zobrať osobné veci a oblečenie. Naposledy tam bol možno na jar roku 2015. S demontovaním, či premiestňovaním nábytku nepomáhal, robila to navrhovateľova bývalá manželka sama. Navrhovateľ sa mu rôzne vyhrážal, chodil tam aj navrhovateľov brat a stále sa mu vyhrážali, za čo na neho podal trestné oznámenie, pričom policajti mu povedali, že si má zhotoviť dôkaz. Keď ho zhotovil, polícia usúdila, že je to slabý dôkaz, že sa mu tam nevyhráža, tak zhotovil nahrávku. Ukázalo sa, že to bolo celkom dobre, aj keď sa to nezobralo v úvahu, pretože tam došlo k jeho fyzickému napadnutiu. Uviedol, že nepotreboval súhlas na zhotovenie záznamu, lebo to bolo použité ako dôkaz. Vyhotovil ho na dvore a nie vo vnútri. Takisto nepotrebuje súhlas na vstup do nehnuteľnosti, nakoľko navrhovateľ a jeho bývalá manželka sú vlastníkami v rovnakom podiele.

Z predložených listinných dôkazov, a to z priestupkového rozhodnutia a súdnych rozhodnutí, ktorými boli nariadené predbežné opatrenia je zrejmé, že zdrojom konfliktov medzi účastníkmi konania bola práve existencia spoluvlastníctva spoločných nehnuteľností navrhovateľa a jeho bývalej manželky A. R.. Predbežnými opatreniami sa okrem iného zakázal vstup navrhovateľovmu bratovi S. R. do spoločných nehnuteľností, resp. aj samotnému navrhovateľovi bolo predbežným opatrením uložené, aby neznečisťoval dvor, nebránil vstupu do podkrovia ukryvaním rebríka, atď. (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/1033/2014 - 31) až do právoplatného skončenia konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Súčasne právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Žiar nad Hronom zo dňa 09.05.2014 boli navrhovateľ a jeho brat S. R. uznanými za vinných z priestupku voči občianskemu spolunažívaniu, pri ktorom došlo k poraneniu odporcu.

Súd nevykonával ďalšie navrhovateľom označené dôkazy - výsluch svedkov, ktorí mali potvrdiť, že odporca opakovane na nehnuteľnosti vstupoval bez súhlasu navrhovateľa, lebo táto skutočnosť bola v konaní nespornou. Odporca sa bránil len tým, že takýto súhlas nepotreboval, lebo mal súhlas druhej podielovej spoluvlastníčky. Jeho existenciu možno pritom vyvodiť z predloženého čestného prehlásenia A. R., keď ani sám navrhovateľ netvrdil, že by odporca jej súhlas nemal. Vypočutie svedkov preto bolo nadbytočné a nič pre rozhodnutie podstatné by ich výpovede nepriniesli. Skutkový stav, ktorý vyplynul

z doteraz vykonaných dôkazov bol teda dostatočný na to, aby ho bolo možného po právnej stránke správne kvalifikovať.

Na prvom mieste treba uviesť, že pokiaľ sa svojim návrhom navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zdržať sa akýchkoľvek zásahov, ktorými by došlo k rušeniu jeho (spolu)vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a demonštratívne potom ďalej vymedzil zásahy, ktorých by sa odporca mal zdržať, tak vzhľadom na zistený stav veci kedy navrhovateľ je ich podielovým spoluvlastníkom, ide o žalobný návrh založený na ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), konkrétne o tzv. zdržovaciú (negatívnu) žalobu.

Podľa § 123 OZ je vlastníkom v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Tieto vlastnícke oprávnenia patria samozrejme aj podielovému spoluvlastníkovi (§ 136 ods. 2 OZ), ktorého rozsah na ich účasti je potom vo vnútornom pomere daný veľkosťou spoluvlastníckeho podielu definovaného ust. § 137 ods. 1 OZ tak, že ide o mieru, ktorou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

V prípade negatívnej žaloby musí byť potom presne špecifikované, akého rušivého konania sa má rušiteľ zdržať, teda akých konkrétnych neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva, pretože inak by bol prípadný rozsudový výrok nevykonateľný. Je tomu tak preto, že ak by bolo uložené rušiteľovi len to, aby sa zdržal akýchkoľvek (neoprávnených, rušivých) zásahov do vlastníckeho práva, nebolo by tým vôbec zrejmé, čoho sa vlastne má zdržať, teda aké konanie vykonávať nemôže a aké naopak áno, či ide o rušenie vlastníckeho práva alebo nie. Je totiž neprípustné, aby sa táto otázka riešila až v exekučnom konaní, ktoré slúži na výkon rozhodnutia a nie na to, aby sa zisťovalo, splnenie akej povinnosti sa vynucuje. Nevykonateľnosť účastníkom požadovaného súdneho rozhodnutia, pokiaľ je návrh na začatie konania prejednatelný pritom nie je dôvodom na postup podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ teda bol žalobný návrh formulovaný zdržaním sa akýchkoľvek rušivých zásahov do (spolu)vlastníctva navrhovateľa, takémuto žalobnému návrhu súd už len z uvedených dôvodov nemohol vyhovieť a preto ho musel zamietnuť.

V ďalšom navrhovateľ demonštratívny spôsobom použitím slova najmä už ale definoval z obsahového hľadiska konkrétne zásahy, ktorých sa má odporca zdržať (aj keď to bolo formulované tak, že je odporca povinný nevstupovať do domu, atď.), pretože súd nie je formalisticky viazaný doslovným slovným znením žalobného návrhu, ale musí ho posudzovať z obsahového hľadiska. Preto sa jednalo o uloženie povinnosti odporcovi zdržať sa vstupu do rodinného domu a na príslušné pozemky a zdržať sa premiestňovania zariadenia a ostatných hnutelných vecí vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve navrhovateľa v dome. Posledným návrhom, resp. činnosťou, ktorej by sa mal odporca zdržať bolo vyhotovovanie záznamov o prejave osobnej povahy navrhovateľa, no tento nárok má iný právny základ (v ust. § 11 a nasl. OZ) ako to bude ďalej vysvetlené.

Čiže okrem posledného navrhovaného výroku týkajúceho sa osobnosti navrhovateľa bolo potrebné, aby v konaní preukázal, že zásahy sú jednak vykonávané odporcom, že hrozí ich opakovanie a hlavne, že sú vykonávané neoprávnené. To sú základné podmienky pre úspešnosť zdržovacej žaloby, ktoré bolo v konaní treba preukázať a tieto preukázané neboli.

Predovšetkým je treba zdôrazniť jednu skutočnosť. Navrhovateľ so svojou bývalou manželkou sú stále podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností v rovnakom rozsahu a prebieha konanie o vyporiadanie spoluvlastníctva, ktoré nie je skončené.

Podľa § 139 ods. 2 OZ rozhodujú o hospodárení so spoločnou vecou spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek vlastníka súd.

Je faktom, že ohľadne užívania, ktoré je súčasťou zákonného pojmu „hospodárenie“ so spoločnými nehnuteľnosťami dohoda oboch spoluvlastníkov v nejakej formálnej podobe neexistuje, no na druhej strane sa fakticky obaja spoluvlastníci konkludentne (§ 35 ods. 1 OZ) dohodli, že ani jeden z

nich si nebude pýtať súhlas druhého spoluvlastníka na vstup svojich príbuzných či blízkych osôb do spoločných nehnuteľností. Jednoducho povedané, príbuzní a blízki jedného zo spoluvlastníkov navštevovali predmetné nehnuteľnosti bez toho, že by si tento k tomu predtým vyžiadal súhlas druhého. To je jednoducho fakt. Ako sa vyjadril navrhovateľ, bola tam jeho rodina a z konania nevyplývalo, že by mal na to súhlas svojej bývalej manželky, ktorá tam zase chodila s odporcom, ktorý ako uviedol, bol v dome len s ňou. Táto ho potom požiadala o kŕmenie psov, ktoré v tom čase boli chované v kotercoch na dvore, aktuálne sa tam však už nenachádzajú a dôkaz o tom, že by odporca svojvoľne a bez súhlasu a poverenia A. R. ako podielovej spoluvlastníčky (teda neoprávnene) vstupoval do domu, resp. na pozemky, označený ani predložený súdu nebol.

V danom prípade potom treba konštatovať, že ak je takýto stav založený faktickým správaním sa oboch spoluvlastníkov, tak nemožno uzavrieť, že by odporca v minulosti vstupoval na predmetné nehnuteľnosti neoprávnene. Súčasne z konania vyplynulo, že druhá podielová spoluvlastníčka sa následne z nehnuteľností vysťahovala, nebýva tam a ako sa vyjadril aj sám navrhovateľ, psy už tam chované nie sú. Preto nie je žiaden podklad pre uloženie odporcovi zdržať sa vstupu na nehnuteľnosti, pokiaľ tam aj v minulosti vstupoval so súhlasom druhej podielovej spoluvlastníčky, teda oprávnene, čo znamená, že žiadna hrozba tvrdených neoprávnených zásahov tohto druhu do budúcnosti nie je. Keďže jednoducho neexistuje súdne rozhodnutie, ktoré by iným spôsobom vymedzovalo užívanie spoločných nehnuteľností, tak nemožno povedať, že niektorý zo spoluvlastníkov užíva a v súvislosti s tým neoprávnene zasahuje do spoluvlastníctva druhého.

Tieto skutočnosti boli rozhodujúce pre zamietnutie žalobného návrhu, pokiaľ išlo o uloženie povinnosti odporcovi zdržať sa vstupu do rodinného domu a na pozemky, ktorý návrh tiež navrhovateľ dokladal fotodokumentáciou o „neporiadku“ na dvore a v dome. Z týchto predložených dôkazov nemožno uzavrieť, že ide o veci, ktoré spôsobil práve odporca, preto pokiaľ ide o uloženie povinnosti odporcovi nepremiestňovať zariadenie a ostatné hnutelné veci, tak jednak vôbec nebolo dokázané, že by odporca bol tým človekom, ktorý premiestňoval nejaké zariadenie a hnutelné veci navrhovateľa a jednak by aj eventuálne preukázanie toho bolo vo vzťahu k odporcovi bezpredmetným. To preto, že podľa čestného prehlásenia A. R. sa tak stalo jej činnosťou (aj to iným spôsobom než to popisoval navrhovateľ), kedy súd pripúšťa, že jej pritom mohol pomáhať aj odporca, nakoľko je muž a jej priateľ (najmä pri demontáži skrine), no v takom prípade sa navrhovateľ mal ochrány domáhať voči nej ako pasívne legitimovanej osobe, lebo odporca by (teoreticky) konal na jej pokyn, s jej súhlasom a nie svojvoľne. Jednoduchším príkladom toho, že odporca nemá v tomto smere pasívnu legitimáciu je, že ak by odporkyňa poverila úplne cudzie tretie osoby napr. interiérovými stavebnými úpravami spoločného domu bez súhlasu navrhovateľa, tak by predsa navrhovateľ nevyvodzoval zodpovednosť za ich vykonanie voči stavebným robotníkom ale voči nej. Pasívnu legitimáciu tu nemožno vyvodiť len z toho, že odporca nie je podielovej spoluvlastníčke cudzou osobou, ale jej súčasným priateľom. Preto aj v tejto časti súd návrh zamietol.

Ohľadne poslednej časti žalobného návrhu - zdržania sa vyhotovovania záznamov o prejave osobnej povahy navrhovateľa, súd mu dáva za pravdu, že otázka je upravená v ust. § 11 OZ, ktorý upravuje problematiku ochrany osobnosti fyzickej osoby tak, že táto má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ust. § 12 OZ upravuje tzv. zákonné licencie určujúce kedy a za akých podmienok možno vyhotovovať alebo používať jednotlivé prejavy osobnosti fyzickej osoby, t.j. písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy. Je to možné len so súhlasom (privolením) fyzickej osoby. Toto nie je potrebné v prípadoch ich vyhotovenia alebo použitia v zmysle ust. § 12 ods. 2 a 3 OZ, t.j. buď na úradné účely na základe zákona alebo (okrem písomností osobnej povahy) primeraným spôsobom na účely vedecké či umelecké alebo pre účely spravodajstva. Je potrebné ale zdôrazniť, že aj tieto zákonné ustanovenia sa musia vykladať a uplatňovať podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v súlade s ústavnými princípmi, v konkrétnom prípade v súlade s čl. 19 Ústavy SR, ktorý je rámcovou úpravou ochrany osobnosti.

V prejednávanej veci podľa navrhovateľa spočíval neoprávnený zásah zo strany odporcu do práva na ochranu jeho osobnosti (od ktorého potom odvodzoval svoj zdržovací nárok) v tom, že vyhotovil zvukový záznam obsahujúci (evidentne vzhľadom na formu záznamu) hlasový prejav jeho osoby. Odporca to nespochybnil a svedčí o tom aj odôvodnenie predloženého priestupkového rozhodnutia, pričom súhlas navrhovateľa na to odporca nemal.

Dôležité však je, za akých okolností bol tento záznam vyhotovený, lebo ako vyplýva najmä z judikatúry súdov Českej republiky vzťahujúcej sa na rovnakú právnu úpravu ochrany osobnosti v ust. § 11 a nasl. predchádzajúceho Občianskeho zákonníka, to, čo v určitej situácii neoprávneným zásahom je, v iných súvislostiach za zásah neoprávnený považovať nemožno.

Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, odporca vyhotovil zvukový záznam týkajúci sa (nielen) navrhovateľa v súvislosti s tým, že medzi nimi boli viaceré konflikty vyplývajúce z nezhôd navrhovateľa a jeho bývalej manželky ohľadne spôsobu užívania spoločných nehnuteľností. Výsledkom konfliktov bolo zranenie odporcu, za ktoré bol navrhovateľ so svojim bratom priestupkovo postihnutý a pokiaľ sa odporca vyjadril, že mu policajti povedali, aby si zhotovil dôkaz, čomu súd verí, tak nemožno napriek absencii súhlasu navrhovateľa konštatovať, že išlo o zásah neoprávnený. Ďalej k vyhotoveniu záznamu (ktorý pritom súdu predložený nebol a ani jeho zaobstaranie navrhované účastníkmi nebolo) odporcom došlo na dvore domu, nie v obydli, nešlo o súkromný a dôverný rozhovor medzi účastníkmi konania ale o zadokumentovanie situácie na dvore rodinného domu, z ktorej vlastne aj vzniklo predmetné zranenie odporcu, pričom v priestupkovom rozhodnutí je predovšetkým uvedené, že podľa záznamu je evidentné, že síce došlo medzi zúčastnenými k slovnej výmene, no nahrávka je nekvalitná, osoby sa hlasno prekríkávali a v pozadí počuť brechanie psov, takže ani nebolo možné zreteľne zidentifikovať jednotlivé prejavy zaznamenaných osôb.

Za týchto okolností bol zásah odporcu do osobnosti navrhovateľa ospravedlniteľný konaním analogickým ku dovolenej svojpomoci podľa § 6 OZ. Česká rozhodovacia prax (i keď v skutkovo a právne odlišných prípadoch, viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 1774/14 zo dňa 09.12.2014, resp. Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 1 As 113/2012) opakovane dospela k záveru, že povaha ochrany záujmu sledovaného inak neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby je v určitých prípadoch ospravedlniteľná do tej miery, že jej treba dať prednosť a potom takýto zásah nemožno považovať za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti i keď nebol vykonaný so súhlasom dotknutej fyzickej osoby. Jednoducho povedané, občan musí mať právnu možnosť efektívne sa brániť v určitých situáciách (najmä pred protiprávnou činnosťou) i za cenu, že tým dôjde k určitému, no svojou povahou primeranému zásahu do osobnostných práv inej osoby, ktorý by inak mohol byť neoprávneným.

Preto na základe vykonaného dokazovania súd nemal preukázaný neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa vyhotovením záznamu jeho hlasu odporcom a teda z hľadiska ust. § 13 ods. 1 OZ, ktorý demonštratívne upravuje občianskoprávne prostriedky ochrany osobnosti pred neoprávnenými zásahmi - zdržovacíu, odstraňovacíu a satisfakčnú žalobu, nebolo podkladu poskytnúť právnu ochranu navrhovateľovi. Okrem toho, aj na tomto mieste musí súd vo vzťahu k navrhovateľom uplatnenému zdržovaciemu nároku uviesť, že žiadna hrozba možného opakovania sa konania odporcu preukázaná nebola, keď aj pri nároku tohto druhu vyplývajúceho z práva na ochranu osobnosti je rozhodujúce, či neoprávnené zásahy trvajú alebo stále hrozia aj v budúcnosti.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a odporcovi ako úspešnému účastníkovi súd priznal náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia za nasledovné účelne vynaložené úkony právnej pomoci (pri základnej sadzbe tarifnej odmeny za jeden úkon určenej podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v platnom znení):

- príprava a prevzatie zastúpenia v čiastke 64,53 Eur + 8,39 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky),
- písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v čiastke 64,53 Eur + 8,39 Eur režijný paušál,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 10.11.2015 v čiastke 64,53 Eur + 8,39 Eur režijný paušál,

čo je spolu 218,76 Eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný zaplatiť prisúdenú náhradu trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.